

A LAP ELŐFIZETÉSI ÁRA:

Egy évre	6 frt. — kr.
Fél évre	3 „ — „
Negyed évre	1 „ 50 „
Egyes szám ára	6 kr.
Külföldre egy évre	8 frt. — kr.

Ezen lap megjelenik
hetenként kétszer:
vasárnap és csütörtökön.

SZÉKELYFÖLD.

Közgazdasági, társadalmi és szépirodalmi hírlap,
a csikmegyei gazdasági egyesület hivatalos közlönye.

Hirdetések közlési díja:

minden egy hasábos 1 garmond
sorért vagy annak térfogatáért
4 kr. s minden egyszeri közlés
után 30 kr. bélyegdíj fizetendő.
Nagy és többször közlendő
hirdetményt a kiadóhivatal ár-
kedvezményben részesít.

A „Nyílttér“ rovatban
közleendő cikkek soronként
10 kr. díjért közöltnének.

SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓ-HIVATAL:
Kézdi-Vásárhelyt: Csik-Szeredában: Székely-Udvarhelyt:

Szabó Albert könyvnyomdájában.

T. Nagy Imre szerkesztő lakásán.

Dr. Kádbé Ferenc szerkesztő lakásán.

A lap tartalmát illető közlemények, valamint előfizetési pénzek, hirdetmények, nyíltterek stb. mindhárom szerkesztőségben és kiadóhivatalban elfogadtnak.

Előfizetési felhívás.

A „Székelyföld“ című közgazdasági, társadalmi és szépirodalmi, hetenként jelenlegi nagyságában 2-szer megjelenő hírlapra a következő árakkal előfizetést nyitunk:

Egy évre	6 frt. — kr.
Fél évre	3 frt. — kr.
Negyed évre	1 frt 50 kr.
Külföldre egy évre	8 frt. — kr.

Előfizetési pénzek bármely időben elfogadtnak.

Az előfizetési pénzek a kiadóhivatalba és pedig K.-Vásárhelyt a nyomdába, vagy Csik-Szeredába T. Nagy Imre, Székely-Udvarhelyre Dr. Kádbé Ferenc szerkesztőkhöz küldendő, vidékről legzélszerűbben posta-utalvánnyal.

A „Székelyföld“ kiadó hivatala.

Tanulságok.

Csik-Szereda, július 19.

(e.) Borzasztó tűzvésznek esett áldozatul júl. 13. városunk egy része. Szomorú tanulságokat szerezhetünk belőle. Sajnos, hogy a magunk kárán kell okulnunk mindig. Még szomorubb a mi gyávaságunk és tétlenségünk akkor, ha rá gondolunk, hogy a közelebbi múlt 5—6 év alatt már az ötödik tüzeset fordul elő városunkban a nélkül, hogy valami rendszabályokról valaki jónak látta volna gondoskodni.

Alig múlt egy éve, hogy egy nagy tüzeset épen vásár napján perzselte hamuvá városunk egy részét. Most is épen vásár volt, országos vásár. 20—30 ezer ember gyűlt országos vásárok alkalmával Szereda egyetlen utcájába. Szekerekkel zsufolva van az utca; be-

építik kereskedő sátrokkal mindenféle úgy, hogy alig lehet mozogni. Tűz üt ki. Lesz tolongás, jajveszékélés, zavar, lőtás-futás, gázolás, nyaktörés; de a mi legfőbb, — nincs segítség. Nem lehet menteni, míg a megijedt vásári közönség eszeveszetten el nem huczolódik. Ez alatt pedig már az ötvenedik és a századik épület is lángban áll, anélkül, hogy egy cseber vizet lehetett volna menteni vinni. Egy olyan utcába szorul a közönség, melyből minden ember csak egyfelé siet elfutni, mert más útja nincs a menekvésre. Csoda, hogy idáig még nem fordult elő eset arra, hogy egy viharos szél uralma alatt maga a vásári közönség is oda nem égett a sűrű sátrak közé. Hiába prédikáljuk, hogy Szeredának akár város legyen, akár községgé devalváljak, legelső szüksége, hogy utcái legyenek, melyeket ha épen nem is akarnak beépíteni, de okvetlen szükség arra, hogy ily tüzesetek alkalmával legalább menekülni és vizet hordani lehessen rajtuk. Most csak az örangyalok mentették meg a várost s a szélirány; mert egy kevés szélvihar esetén úgy elpusztult volna az egész, hogy fa fán nem marad. Azért mondjuk: „fa fán“, mert nálunk még kevés kő van kövön.

Utcaák kellene tehát Szeredának; ez a legelső tanulság.

Második tanulság az, hogy elejét kell venni községi szabályrendelettel

azon sűrű faépítkezésnek, a milyen nálunk divatoz. Szeredában a belső telkek az utcára ki 5—6 öl szélesek s 30 50 öl hosszúak. Ezen a keskeny hosszúság telken épít minden gazda egy-egy valóságos tűzfészket. Épít fából, fafedéllel házat, csürt, istállót, sütőházat, disznóolt, gabonást és Isten tu'ja, még hány épületet mind külön-külön. Így van ez minden telken az utca hosszában. Már most, ha itt tűz üt ki, miféle emberi hatalom képes ott oltani, menteni, hogy azon a sok apró-cseprő épületen a tűz egymásután ne harapózzék? Ne vegyünk példát a falutól s ne hivatkozzunk hiába rájuk; mert illik megértenünk miat városiaknak, hogy a falu utcái nincsenek egyenes vonalban, azok többnyire kanyargósok s így a szélirány szerint nincs akkora terület veszélyeztetve ott soha, mint nálunk. Szabályrendeletet kell tehát alkotni arról, hogy az ujon épülendő házak közből épüljenek, vagy ha fából is épülnek, akkor is tűzfaluk legyen. El kell határozni, hogy minden új épület cserépfedéllel láttassék el. Így lassanként Szeredából város is lesz, de a mellett tűzfészek lenni is megszűnik. Vegyünk példát Győ-Szentmiklósról. Annyit mi is tehetnénk legalább. Építkezési szabályrendeletet kell tehát. Ez a második tanulság.

Harmadik tanulság az, hogy tűzoltó szereket kell beszerezni. Az a roz-

zant két vízipuskának csufolt szerszám, mely még a 30-as évekből való s melyeket valahol a kótyán vett a város ma már csak névleg tűzoltó szerek. De e két rozszant szerszámon kívül van-e más tűzoltó szerünk? Nincs. Még csak egy vízmerő sétár sincs. Szerezzen be a város vízfordó kádakat, csebreket, sétárokat s legfőképpen fecskendőket. Ha egy tüzeset késő őszen vagy télen állana elő, mikor a káposztás kádak tele vannak káposztával, még az sem lenne, a mibe a legjobb szándéku szekeres oltó vagy egy kád vizet vigyen. Ha most lettek volna a város házában készletben csebrek, vízfordó edények, az a sokadalmi népség mily segítségre lehetett volna! Így a legjobb szándék mellett is tétlen bámészkodásra volt utalva az a tenger nép, mert nem volt, mihez fogjon. Csak bámészkodott s akadályozta a közlekedést. Tűzoltó szerek kellene tehát; ez a harmadik tanulság.

Negyedik tanulság az, hogy szabályrendeletileg tűzrendőrséget kell szervezni, vagy tűzoltó-egyletet alakítani. Ma már minden valamire való faluban van ilyen; de nálunk semmi. Mi az ilyen társadalmi életszükségre nem adunk semmit. Legfennebb ha valaki kezdeményez, azt kinevetjük és egyedül hagyjuk.

Ilyen zavarban, mint a tegnapi

A „Székelyföld“ tárczája.

Házassági ajánlat.

(Vége.)

Ha csendes életet ohajtasz, egészen dőre nőt se végy feleségül. Vannak ugyan bölcseszek, kik ezen körülménytől eltekintenek; de ezek nem nősültek meg, hanem csak kibérelték neveiket: úgy tekintik őket, mint egy szántóföldet, melyre az ég az embert örnek teremtette. Minthogy azonban nem mindig vetünk és aratunk, hanem asztal mellett is szívesen váltunk egy pár szót, s édes közben örömet közöljük érzelmeinket egy gondolkodó, résztvevő lényvel; minthogy az örökös igen és nem végtére ép úgy elmérgesít, mint a számar dallamos ordítása, mely folytonos igenléssel egészen összhangozó versenyt képez: azt hiszem, hogy az asszonyok legszebbikétől is legalább józón gondolkozást méltán várhatunk.

Tudós nőink oly csekély számmal vannak, hogy azoktól való tartózkodást nem szükség említenem.

Ezer közül alig akad egy, ki veled az üstökös utjáról beszélgetést szőne s alkalmasint ez is szívesen áttérne a mostan divó női üstökökre. Általában véve a legtöbb nő miveltsege a mai divat ismeretében áll. Azonban mindent elkövetnek, hogy

egy mivelt, tudományos férfit megalázzanak. Ha megtörtént a hódítás, levetik a külfényt, a költő szivrepesztő elegiái hajfűrtök felcsigázásához alkalmaztatnak; a könyvek, melyeket az író tisztelete kifejezésül nyújtott, a lomtárba dobatnak és a divatos szerkesztő szelleműs levelei, melyek által az istenség művészetét akarta kicsalni, a hadnagy urnak küldendő édességek csomagolására használtatnak.

Harminez évet túlhaladott nő szintén nem biztosít neked e földön mennyországot. A mint a nő bájai fogynak, szívet féltékenység árasztja el. Az ok könnyen érthető: akkor nehezebb már a boszu és a boszu mégis oly édes! De hogy lehetsz boldog, ha a féltékenység furiai vesznek körül? Vaságyon hálsz, minden falat, melyet szájadba veszel, a szemrehányások és hyenatinket következtében epévé válik. Ily körülmények közt a halál legszerencsésebb módus expediendi rád nézve.

Valóban az örökös fogságra ítélt szerencsétlenség sorsa egy ily férj sorsával szemben irigylésre méltó!

Nyegle, vagy pajzán nő még kevésbé kíváncs, mert valamint szeleburdi férfi nem képes állandó barátságot tartani; úgy hasonló női jellemről nem várhatunk állandó szerelmet. Oly nő, ki mindenki, ki utjában áll, táncolni megy, minden nyulszívű karján enyeleg, egy nyilvános

helyről vagy zajos időtöltésből sem marad ki egy játékos előtt, ki őt, mint a kártyát és kockát, tőkének tekint, mely utánjél: jó nő lehet, de munkaszerető ember előtt nem.

Az ugynevezett amazonoktól is őrizkedned kell; az én nőm ne bocsásson vért karjából, mint a hét vezér, hogy szilárdságát megmutassa. Nem, az én nőm legyen nő, birjon női, nem pedig harcziúi érzélemmel. Ne sirja mindjárt vörösré szemeit ezinegése elvesztése miatt, mint Catullus kedvese; férjét se nevezze kegyetlenné és érzéketlen Albertnek, ha kedves ölebecekjét a pamlagról lekergeti s az ajtón kiűzi; de ne is vadásszon, mint Nimrod és ne lovagoljon, mint egy huszár. Mindkettőnek rossz következményei lehetnének a férjre nézve physikai okokból.

Végre őrizkedj az érzélgős és epekedő nőktől. Ha ily nő édelgése Hymen számolyánál gyakran ismétlődnek, épen oly undort keltenek, mint egy kanál gyógyszer, melynek látásánál az első gondolat: vajha már elnyeltem volna! Az asszonynak nem kell mindig férje nyakán csüngeni s Newton láttani kísérletei közepette is folyton csokoládni. Éleled és becsületed ily nővel összeütközik, mint két biliárdgolyó, melyek közül egyiknek vissza kell verődnie. Ha éleledet akarod megmenteni, áldoznod kell becsületed, ha tanulmányodnak akarsz élni,

szerencsétlen vagy s kívánj jó éjt a muzsáknak.

De mily nőt válasszak feleségül?

Szelid, jó leányt, kinek lelkében úgy, mint testében szép összhang uralkodik, ki nem tudós, de nem is tudatlan, nem kaczer, nem dőre, nem goromba s nem is epekedő; jó házi nőt, ki családjának szenteli életét, ki írni, olvasni, táncolni, énekelni és játszani tud, azonban ezen művészetek egyikeben sem akar kiválólag feltűnni. Mindezeket azért kell tudnia, hogy nemes érzelmekben gyarapodjék, finomodjék, hogy férjének komolyságát felüldítse, nem pedig azért, hogy magát fitogtassa. Férje előtt mindenkor tisztán jelenjék meg, hogy a kölcsönös tisztelet, mely a házasság alapköve, össze ne dőljön. Végre ne legyen földhöz ragadt szegény. Mert hogyan nyerhetett jó nevelést, ha már gyermekéiben ismerte a nyomort? Különben is a szegénységgel oly hibák vannak összekötve, melyek az egész életre befolyással bírnak. Főszegénység, félénkség, világ- és emberismeret hiánya hü kisérői lesznek.

Igyekezze ezen lefestett leánykának örömet és bánatát szerencsésen vegyíteni, helyezd halántékára az erkölcsösséget, a Gráciák legszebbikét, arczaira a szende szemérmes, töltsd meg a szívet vallásossággal és jóakarattal, gerjessz részvétet benne a szerencsétlenség látásakor, fogadd öröm-

szerencsétlen katasztrófa, mindenki fejét veszti. Kapitány ló, kapitány fut, kapitány izzad. Ő is fejét veszti, mert talán a tűz az ő épületeit is fenyegeti. Rendelkezik, parancsol, erőszakol; de a tizedik se hajtja végre az ő rendelkezéseit, legfennebb odább áll. Míg ha egy rendszeres tüztöltő egység áll elő a veszély pillanatában, melynél mindenkinek ki van szabva a teendője: kimondhatatlanul sikeresebb a mentés és oltás. Ezt azonban — feltesszük — annyira érti és érzi városunk minden lakója, hogy ennek előnyét feleslegesnek tartjuk bővebben fejtegetni.

Szomorú tanulságok biz' ezek mind, de valahára ébrednünk kell és tennünk, hogy hasonló katasztrófáktól, a menygyire hatalmunkban áll, magunkat megmentsük.

Az angol hajóhad Alexandriát összebombázta. E város teljesen tönkre tétetett; az anyagi kár milliókra rug. De sokkal borzasztóbb képet nyújt a végtelen sok kegyetlenségnek, állati vadságnak vérfagyasztó nyoma. A megmenekültek elbeszélése szerint a keresztény negyedbe behatoltak a zsákmányolók s megölték mindenkit, a kit csak utcákban találtak. E módon, embertelen kínzások között, több száz európaikat legyilkoltak.

Tanügy.

A felső népiskolák reformjáról.

A székelyföldi felső népiskolák tantervükkel f. h. 5-én a tusz-nádi fűdön értekezletre gyűltek össze a végül, hogy a felső népiskolák körében azok 10—12 éves fennállása óta szerzett tapasztalataikat eszmecsere tárgyává tegyék, a hiányokat felderítsék s azok miként való orvoslását illetékes felsőbb hatóságoknak figyelmébe ajánlják. Valóban ideje volt ezen sokak által ósárolt s úgy a kormány, mint a törvényhozás által teljesen elfelejtett és — mondhatjuk — elhanyagolt iskolák ügyét komoly eszmecsere tárgyává tenni. A csikszerepai, győ-alfalvi, báróti és hosszufalusi felső népiskolák testületei jelentek meg és vettek részt a gyűlésen. A meghívott testületek közül a kézdívásárhelyi, nem tudjuk mi okból, sem meg nem jelent, sem írásban nem nyilatkozott meg nem jelenése oka iránt. Némelyek személyes kicsinyeskedésben keresték a távolmaradás okát; ezt azonban annál kevésbé vagyunk hajlandók elfogadni, mert sokkal ügybuzgóbbnak és értelmesebbnek ismerjük ama testületet úgy egészben, mint egyes tagjaiban, hogysem feltehetnők róluk, hogy ily fontos közérdekű, sőt alapszámba nagy horderejű ügy érdekét személyes kicsinyeskedések játékaival rendelnék alá. Egyébben keressük tehát mi az elmaradás okát.

A gyűlés lefolyásáról és főbb megállapodásairól a következőket emelhetjük ki. Elnökké Boga Bálint, mint az érte-

mel résztvevő csókjait, midőn karjaid közt a fülmile mélabus énekét hallatja s az ágak közül leselkedő hold sugarait vizsgálja; engedd meg ezen angyalnak, hogy Aurorával egyszerre hagyja el az ágyat, gyönyörködje a nap pompás feljövételében. Ne hallgass a félrevezetésekre és ne végy mást feleségül, csak egy ilyet!

De hát található egy ily nő? — fogod kérdeni.

Talán a magányba vonult bölcs szentélyében, a tudós szállásán, ki a világot ismeri és épen azért kerüli azt, ki távol az udvarok fényétől maga építi kastélyát s abba kormányzól ez istennőt helyezi. Itt és nem a palotákban fedezed föl a valódi kincset.

Szerecsen.

kezet indítványozója, és jegyzővé T. Nagy Imre választott. Utóbbi, hivatkozva több oldalú elfoglaltságára, csak hosszabb vonakodás után s az egyhangú bizalomnak engedve, volt rábirható a jegyzőség elvállalására.

Kimondatott, hogy az értekezletnek az a célja, hogy a felső népiskolák tantervükkel 10—12 évi gyakorlaton és személyes okuláson alapuló tapasztalataikat elmondva, a kormány figyelmét az említett iskolák anyagi és szellemi felvirágzása érdekében felhívja s megállapodásait memorandum alakjában az országgyűléshez és a kormányhoz felterjessze.

A gyűlés elhatározta fejezi ki az iránt, hogy a gazdasági és ipari szakosztályokkal megtöltött felső népiskolák a közoktatási minisztérium fősege alá a földmívelési minisztérium alá rendeltessenek.

Elegendetlennek tartja a gyűlés, hogy a szakosztály felső népiskolák oda fejlesztessenek, hogy az ott végzett növendékek a gazdasági közép-tanintézetekbe, erdészeti akadémiára, állatorvosi tanintézetbe, ipar-középtanodába és tanítóképző intézetekbe felvételi vizsga nélkül vétessenek fel; mert habár a felső népiskolák eredeti célja az, hogy értelmes falusi gazdák és iparosok kerüljenek ki belőlük, ezen célzattal a mai szakosztály felső népiskolákkal csak igen távolról lehet megközelíteni. Ma a ki gyermekét iparossá akarja képeztetni, az mesterhez adja; a ki pedig azt akarja, hogy fiából gazda legyen, az fiát az éke szarva mellé állítja, mert azt tartja, hogy a gazdaságot nem kell tanulni. Ez az oka, hogy gazdasági felső népiskoláinkba nem a jobb módú falusi gazdák adják gyermekeiket, hanem kizárólag azok, kik eme tanulmány alapján önálló kenyeret akarnak biztosítani gyermekeiknek. És ez az oka, hogy a szakosztály felső népiskolák végzett növendékei majdnem mind a tanítóképezdekké mennek át.

Gyűlés a bajt egyedül úgy látja orvosolhatónak, ha a szakosztály felső népiskolák még legalább egy osztállyal megtöltöttnak s ennek keretében a tanterv az előbb mondott cél érdekében módosíttatik.

A tantervet egyébiránt akkor is módosítandónak tartja, ha netán az iskolák jelen elzárkózott állapotukban megtartatnának; mely esetben ohajtja a gyűlés, hogy az újon alkotandó tanterv készítésénél ezen iskolák tanterveinek véleménye is meg-

hallgattatnák. Az iskolák benépesítésére nézve kívánja a gyűlés, hogy a felső népiskolák növendékeire nézve terjesztessék ki azon kedvezmény, hogy a végzett növendékek hadkötelezettségük beálltával csak időszakos gyakorlatokra hívassanak be, vagy esetleg terjesztessék ki rájuk is az egyéves önkéntesi kedvezmény. Tétessék törvényhozási intézkedés az iránt, hogy azon községekben, hol felső népiskolák vannak, valamint az ezekhez legtovább négy kilométernyire eső községekben az ismétlődő iskolások a felső népiskolákba köteleztessenek járni. Ezen kötelezettség alól természetesen az illető iskolások vagy gondnokságok kivételes esetekben egyeseket felmenthetnének. Mutattassék ki törvényileg vagy rendeletileg — mint a polgári iskoláknál — az életpálya, melyre a felső népiskolák végzett növendékei tanulmányaik elvégzése után léphetnek.

Kívánja a gyűlés, hogy a gondnoksági intézmény, mint jelen szervezetében az iskolák felvirágzásának egyik akadály, törültesse el, vagy legalább gyökeresen reformáltassék.

Méltányosnak tartja a gyűlés, hogy a felső népiskolai tanítók a mint minősítés tekintetében van, egy anyagi javadalmazás tekintetében is egy rangba helyeztessenek a polgári iskolai tanítókkal.

Ohajtandó, hogy a felső népiskolákban téli tornatermek rendeztessenek be.

Végül elnököt és jegyzőt megbizta a gyűlés, hogy ezen megállapodásokat egy indokolt memorandumba foglalva, úgy a közoktatási, mint a földművelési minisztériumnak közvetlen küldjék meg, az országgyűléshez való benyújtására pedig Mikó Bálintot, Csikmegye szeredai kerületének országgyűlési képviselőjét kérjék fel. Együttal felhivatott elnök és jegyző, hogy a kész memorandumot az országban levő felső népiskolák testületeinek is küldjék meg pártolás és ahoz való járulás végett.

Ezzel a gyűlés d. u. 2 órákor véget ért.

(e.)

Színházi levél.

Sz.-Udvarhely, 1882. júl. 9.

Tek. szerkesztő ur! Kis városunk vígjalmi életéből egy kiváló érdekű estről szólnak e sorok.

A székelyudvarhelyi „dráma-szintársulat” vendégművészeinek, Molnár György urnak néhány feltepte adott alkalmat közönségünknek részeseitülni egy kis igazi műélvezetben. Shakspeare Othellója valóban minálunk még nem is „öt holló” a jó öreg Peleskei nótáriussal szólva, hanem csak olyan nagyon ritka egy fehér holló. Molnár uré az érdem, hogy egy kicsi nekünk is jutott az igazi jóból. Othello, Tartuffe egészben, Lear, III. Rikhard néhány jelenete, ennyi az egész. Összesen sem sok, az igaz, de több híján elég. S aztán a közmondás is azt tartja: kicsit a jóból.

Rövid színi seasonunk legérdekesebb estéje a tegnapi volt. A terjedelmes színlap sok szépről szólt. Lear király s III. Rikhard egy-egy részletét ígérte, superálva ilyen hangzatos szavakkal: „utolsó előtti előadás”, „Molnár György ur jutalomjátéka” s még ráadásul megtoldva mindez, egy ép egész vígjátékkal, ez már igazán sok a jóból. De mielőtt belépne Thália templomába, tekintsük meg előbb ezt a sokat mondó színlapóriást.

„Shekszipir (?) legnagyobb szabású műveiből — mondja a színlap — Vörösmarty, Szigligeti remek verseiben fordítva”. Könyörülj rajtunk! oh magyar iránytan! Hogyan lehet Shakspeare Vörösmarty s Szigligeti remek verseiben lefordítani? Bevallom gyarlóságomat, nem tudom kitálalni. „Befejezésül vígjáték”. Ezt is hirdeti a színlap legelején jó előre. Ne tessék búsulni, van gondoskodva a felizgatandó kedélyek lehűtéséről is, nehogy a hives estéli levegő hazamenet megártson. Még vígjáték is lesz! Az ám. Nemcsak aféle tragoedia-részletek. A kinek nem elég Shakspeare, ott lesz Görner ur angol tárgyú német vígjátéka magyar kiadásban. Elég jó zuhany lesz az. Aztán milyen szép hosszú cím: „Az angol és szebeni bankár”. (Talán ad reminiscencia Schullereint?) Miért nem tessék a gyermeknek nevénevezni? Ha a budapesti nemzeti színháznak elég jó cím az „Angolosan”, talán elég jó lett volna nekünk is.

Hogy az angol neveket magyaros orthographiával adja a színlap (Lir, Dzsorzs (?), Breknöri (?), br, hogy ropognak!) még hagyján, (ámbar classicus daraboknál ez is nagyon kifogásolható), de legalább következetesen gyakorolnák ezt a keresztelést s ne szülnének ily szörnyeket, mint pl. „Ledy Anna”. Mert ennek aztán nem lehet magyarázatot adni.

De hát honnan e furcsaságok?

Molnár ur „vendég” ugyan, de azért házigazda-szerepet visz. Ő sceniroz, rendez, szerepet oszt, betanít, decorál, színlapot ír, szóval mindent csinál. Ez magában véve nagyon helyes, de ilyen kinövéseiben nagyon furcsa. Molnár ur jó kritikus, jeles színész, kitűnő rendező, de nagy különc. Ebben vitte legtovább s ez a felelet előbbi kérdésünkre. A mint én fujom, úgy tessék járni. Ez a Molnár ur miatyánkja. Sokszor helyes elv, de nem mindig. Mert azt talán csak mégis megengedi M. ur, hogy nyelvészeti ujtásai előtt ajtót zárjunk. Van nekünk elég neolog s ortholog nyelvészünk, (még több, mint orthodox zsidónk) bizzuk

ezt ő reájuk s ne fordítsuk bele Vörösmartyba Shakspeare, mert még egy szép reggel odajutunk, hogy tultessünk a Petőfiak nagynevű (?) titkárán s nem csak Moliere lesz kortársa Shaksperének, de még a mi drága Vörösmartyunk is.

Ad vocem Shakspeare. Ugyan kérdjük szépen, szerelmes Molnár ur abba az ő „Shekszipir”-jébe? Ha igen, úgy bocsánat. Magánérzelem; semmi közünk hozzá. De mi úgy tudjuk: szívérzelmeit nem szokta az ember vásárra vinni. Igaz ugyan, hogy a nagy tragoediaköltő nevét saját hazájában többféleképp írják, hogy életírói s magyarázóit 30—40-féle kiírásról tudnak, de ha már első szépirodalmi intézetünk, a nagy művek átültetői és első színházunk, e nagy művek hivatott előadói, elfogadták egy, a sok közt leginkább használatos kiírási formáját, (az általam is használtat) miért e különbség Molnár urtól?

De ha én ennyit kérdezősködöm melleskes dolgokról, gondolja szerkesztő ur, elkésem az előadásról. Tehát siessünk, lépünk be.

A nyitányzene utolsó hangjai elhangzottak, a csengettyű megszólalt, a függöny felgördült. Előttünk áll Lear, Molnár ur. Annál a jelenetnél vagyunk, midőn a felbuzult apa megátokozza Regant és Gonerilt. Az átok-jelenet nagyon sikerült. Láttuk, a Cordelia félreismeret önzetlen gyermeki szeretetének nyilatkozata által már felizgatott zord atyában mint fokozódik a legvégső határig a gyermeki hálátlanság kétségbe ejtő érzete. A kért kíséret megtagadása által mélyen sértett atya kitörő fájdalomát s az e fájdalomból elragadtatott vak szenvedély átkos kitérését méltó előadásban hallottuk Molnár ur ajkairól s élveztük játékában. De a következő jelenetben, midőn az örvöngő Lear a zugó viharral s a cikázó villámokkal száll szembe: („Zugj szél, ordíts vihar . . .”) Molnár ur ereje megcsappant. Hangja már nem volt elég hatalmas, elveszté erejét. „Szegény Tamás”-sal való nagy jelenetét a túlzó mimika és gesztus teszi tönkre. S midőn a valódi pathos legmagasabb fokára emelkedve kellett volna háromszorosan felkiáltani: „Oh Lear! Lear!! Lear!!! . . .”, önkénytelenül szólalt meg bennünk valami: Oh hol vagy, Kovács Gyula!?

(Vége következik.)

Paal Árpád.

Levelezés.

Gyergyó-Szent-Miklóson, 1882. július 12.

(Ferenczi Károly fogadtatása.)

Tekintetes szerkesztő ur!

Azt hiszem, hogy a „Székelyföld” t. olvasói nem veszik rossz néven azon ünneplés fogadtatásnak rövid jelzését, melylyel Gyergyó-Szent-Miklós nemes székely községe Csikmegyeinek egyik derék papját, Főtisztelendő Ferenczi Károly urat megtisztelte. A város ugy fogadta őt, kit 6 hónapig várt, mint midőn a család hosszú távollét után a szerető családatyát fogadja.

A fogadtatás előre programmszerűen meg volt állapítva s lett végre is hajtva a legnagyobb pontossággal folyó hó 9-én.

Délután 2 órákor indult el a banderium s még körülbelül 35—40 kocsi az új plebános ur elé. A találkozás Vaslábán innen történt. Itt Ferenczi István községi bíró üdvözölte a politikai község nevében a város leendő lelkipásztorát, rövid velős szavakban. Lelkes szavait szünni nem akaró éljenzés követte. Erre a meghatottság hangján válaszolt az új plebános. Ezután inopozáns menetben vonultak be Gyergyó-Szent-Miklóra.

Szép kiegészítésül szolgált a menetnek a bevonuló lelkipásztor csiki paptársainak: Konecz István tuznád, Veress Sándor szt.-imrei plebánosok, Bálint Lajos taploceai expositus káplány és Csicszer Ádám növénydekkap kísérete.

Az egész lakosság gyermeki kíváncsisággal várta új plebánosát, kinek megérkezésekor határtalan öröme lelkes éljenzésekben tört ki. A lat. szert. lelkési telek kapujánál Kedves Tamás kir. járásbíró és

lat. szert. hitközségi főgondnok fogadta a hitközség nevében s tolmácsolta a hívek örömet. Az utczát és a papteleket egészen elfoglalt népség viharos éljenzéssel bizonyítja be, hogy a főgondnok lelkes szavai valódi igazságot tolmácsoltak. A papilak küszöbénél a segédlelkész fogadta úgy, mint a község lelki atyját, felemlítvén azt, hogy e lelkesült és minden jóra, szépre és nemesre hajlandó nép szívét a jelen ünnepélyes alkalmammal az örömrzetet felkeltő édes remény tölté el; azon remény, hogy az, ki most hozzá az ur nevében jó, neki mindene lesz. Ugy a főgondnok, mint a segédlelkész szavaira az ünnepelt uj plebános megható meleg szavakban válaszolt, igérvén azt, hogy ő minden tehetségét a nép valódi jólétének előmozdítására föl fogja használni, s reményli is, hogy Istennek segítségével és a hívek bizalma mellett sikerülni is fog a bele helyezett várakozásnak megfelelni.

Az ünnepélyt egy a város előkelősége által rendezett diszvacso-ra zárta be, hol a lelkes felköszöntések egymást érték; a szünetek alatt pedig a városi zenekar tartotta folytonos jó kedvben a közönséget. A szép felköszöntések közül nem hagyhatom felemlítés nélkül Konez István tusnádi plebánosét, ki érzékeny hangon festé a reá nézve örökre emlékezetes szép nap két megható jelenetét: Csikban a hű népnek szeretett plebánosától való siránkozásban jelentkezett érzékeny búcsuját és Gyergyóban az új lelkipásztornak meghatóan ünnepélyes fogadtatását. Dicsőerőleg említem fel, hogy a székelységnek örömében az örménység is osztozott és szépen volt képviselve a diszvacso-rán is.

Igy tisztelte Gyergyó-Szent-Miklós új
plebánosát s tisztelte meg ebben önmagát.
Egy jelen volt.

Mindenféle.

— A kézdívasárhelyi köteles tűzoltók
összeírása f. hó 19-én kezdetét vette és a
jövő hét folyamában tartani fog. Felhivat-
nak Kézdí-Vásárhely polgárai, hogy saját
érdekükben a rendőrségi irodában pontosan
megjelenjenek. A rendőrség.

— A hirneves tragikus színész, Molnár György, Csik-Szeredába Váradi szintársulátával megérkezett. Szombaton fogja először bemutatni magát a csiki közönségnek. A nagyhírű művész kétségtelenül a legmelegebb pártolásban fog részesülni a műértő közönség által. Az áldozat, melylyel megjelenése összekötte van bizonyosan, ezt meg is követeli.

— A csikmegyei gazdasági egyeslet igazgató választmányának múlt hó 14-én hozott határozata folytán, van szerencsém a kiállítási bizottság t. tagjait folyó hó 26-án d. e. 10 órakor Szeredában a szokott helyiségben a kiállítási előmunkálatok megkezdése tárgyában tartandó tanácskozáshoz hazafias tisztelettel meghívni. Csik-Szeredán, 1882. július 9-én. K á d á r I m r e, biz. alelnök.

— Következő sorok közlésére kértünk fel. Nem vagyok képes mindazoknak, kik a közelebb mult tüzvész alkalmával engemet és családomat ért csapás iránt oly keresztényi és emberbaráti részvényt nyilváníttak, egyenként fejezni ki hálás köszönetemet. Azért a tek. szerk. urat kérem, legyen szives becses lapjában e soraim által mindazoknak, kik rajtam és rajtunk segítettek, kik irántunk részvételt voltak különösen a kir. adófelügyelőség es kir. adóhivatal személyzetének, leghálásabb köszönetemet kinyilvánítani! Csik-Szeredán, 1882. jul. 18-án. Néh. Barra Ignác, kir. adófelügyelő özvegye és családja.

— Mint utólagosan értesülünk, a kézdí-
vászahelyi polgárok a csikszederadi tüzesetnél
elismerésre méltóan viselték magukat. Így
péld.Binder István és többen, kiknek neveit
nem tudjuk, egy ottani kalaposmester házát
s mindenét megmentették. Szilágyi Sámuel
pedig egy égő házban egyedüllevő 1½ éves
gyermekét saját életének veszélyeztetésével
hozott ki s mentett meg a biztos elgéstől.
Tudjuk, hogy nem jutalomért segítettek
embertársaikon, de azért mégis méltónak ta-
láltuk e sorokban is nemes emberba-
ráti cselekedetükért elismerésünket nyilván-
ítani.

— Egy fontos bűnügyben tartott a napokban végtárgyalást a kézdivásárhelyi bír. törvényszék. Hatolykai Czibak Mihály, egy sötétlelkű gonosztevő, telve világgyűlölettel, boszút esküdött Hatolyka község ellen, a nélkül, hogy aka lett volna rá. Hogy sötét szándékát kivihesse s hogy a gyanút magától elháríthassa, büntársat keresett s azt fel is találta Tompos József, egy minden bűnre képes vásótt fizkő személyében. Czibak Mihály biztatására Tompos elment és a mult karácson táján egy sötét éjszaka, midőn a Nemere iszonyuan dühöngött, a falut három különböző helyen felgyújtá. Dacozára a dühöngő szelnek, sikerült az összefutott népnek a tüzet idejekorán elfojtani s így a falu meg lett mentve. A közvélemény Tompost gyanúsította a gyújtással ki azonnal elfogatván, töredelmesen bevallotta a ténnyt s Czibakot nevezé meg bűnszerzőnek. A kézdivásárhelyi törvényszék a megejtett végtárgyalás után mindkét tettet életfogytiglani fegyházra ítélte. A napokban a két jó madár szökési kísérlet tett, de az örök éber figyelmének sikerült azt megakadályozni.

— **Hullacsonkítás babonából.** Több fővárosi lap ezelőtt napokkal azt írta, hogy Csik-Kozmásan egy eltemetett hullán csonkítás vitetett végbe. A tavaszon eltemetett hulla ugyanis ismeretlen tettesek által később kiásatván, egyik keze levágatott. A hír — mint utána jártunk — csakugyan igaz, mert a törvényszéki vizsgálat a csonkítást konstataálta, azonban az eset nem Kozmásan, hanem Cs.-Szt. Tamáson történt. A levágott hullarészt a tettesek alkalmasint valami babonás célra használták. Azt mondják, korezmárosok azt tartják, hogy ha hulladarabot tesznek hordójukba, a bor jobban ízlik és hamarabb elkel. Szomorú, hogy maig is találkozunk a néphit ilyen babonás föltevéseivel.

— **Kovácsnán** egy Demény Rózsa nevezetű cseléd f. hó 9-én a kénköves barlangba beleölte magát. Tettének oka ismeretlen.

Eltűnt. Gál Jovákim, 10 éves, nagykászoni születésű lakatos inas, Csik-Szeredában a folyó hó 13-ki tűzvész alkalmával nyomtalanul eltűnt. A fiu ép, erőteljes, zömök termetű, élénk. Fedetlen fővel, fehér harisnyában és meztőláb távozott el Csik-Szeredából. A ki netán valami utbaigazítót tudna róla, sziveskedjék akár lapunk szerkesztőségét (Csik-Szeredában) akár édes apját Gál Istvánt N.-Kászonban értesíteni.

— Marosvásárhelyi hírek. A Nagy Ferencz-féle nyári szinkörnek ünnepe volt. Blaha L. u. a asszony, a budapesti népszínház hírneves művésznője csütörtökön lépett fel először Nyéki János szintársulátával. Színre került „A piros bugyelláris“, Csepreghy Ferencz 3 felvonásos eredeti énekes népszínműve, melynek vendégművésznője egyik legszebb szerepét mutathatta be a roppant nagyszámu közönségnek, mely a szinkört a szó legszorosabb értelmében szorongásig megtöltötte. Midőn Blaha L. asszony, mint tölgyesi bíróné (Zsófi) megjelent, szünni nem akará éljenzés, tapsviharfogadta, ugy hogy egy pár perciz szóhoz sem tudott jutni a tünetö ovatióktól, s midőn rácsenditette „Rózsabokorban jöttem a világra“, még a lélekzetvétellel is fukaron bánt a figyelmes közönség, hogy jól meghallgathassa Blaha Luiza dalait. Nyilt jelenetekben, felvonások végén 4—5-ször hívták ki a kitünö művésznöt, kinek több dalát ismételnie kellett, s midőn a második felvonás végén a „Piros piros“ dallam elhangzott, s a töröl metszett magyar menyecske eljárta azt az igézni való nemzet tánczot, frenetikus tapsvihar keletkezett a szinterem minden zugában s az ünnevelt művésznőnek ismételnie kellett ugy a dallamot, mint a csárdást. A 3-ik felvonásban szintén gyönyörö jelenetei voltak a távozni készülő, de később az erdő felől álló bírónénak. — Z. dr. Knöpfler Vilmos kir. tanácsos, orsz. gyűl. képviselő a III. oszt. vaskoronarenddel lett kitüntetve a marosvásárhelyi országos kórház érdekében tett több rendbeli érdemeinek méltánylásául.

— Székely baka kivégzése. Focsáról ir-

ják a kolozsvári «Ellenzék»-nek, hogy Molnár István 11-ik századi gyalogost kivégezték, mert egy bosnyákot patroljárás alkalmával kivégezett. Molnár a vallatásnál nyugodtan viselte magát, ép úgy később is, csak egy perczere tántorodott meg. Elmondta, hogy Marosszéken, Szabédon született, 1880-tól szolgál s hogy mult hó 24-én Focsától Gyurgyevo felé vezető uton egy bosnyákot meglőtt. Az őrmester ur Fagyas vezénylete mellett Focsán voltunk, mondá, mikor vissza felé mentünk a táborba, én a hátvédhez voltam beosztva, egyik bajtársam hátra maradt, én is vele hátra maradtam, de nem álltam meg, hanem lassu lépésben mentem és szivart csináltam; gyufám nem vala, jött egy bosnyák s tőle kértem, de látván, hogy ég a szibukja, annál akartam meggyújtani szivaromat; ő azonban sem ezt nem engedte, sem gyufát nem adott, miért kissé meglöktem; ő viszonozta úgy, hogy én a földre estem; ekkor reám térdelt, és a tüszőjében levő kést kihuzta; ezt én látva, karját megfogtam és egy oldalökléssel magamtól távolabb tasztáltam, mire én felugorva, midőn ő ismét felém jött, reá löttem. Azután, hogy meglöttem a bosnyákot, még visszatértem és a nála lévő 1 frt 50 krt elvettem. Társam csak későre tért vissza. A bakát, mert rabolt is, halálra ítélték. A halálos ítélet kimondásánál elbukott s édes anyját emlegette. Aztán összeszedte magát, nem akarta szeméit bekötteetni; azt mondá, látni akarja, hogy lövik agyon ártatlanul. Nyolcz ember lőtt rá s szíven találva halva rogyott össze.

— A tiszta-eszlári esethez. A Szolnokon és környékén elfogott tutajosokat — egy zsidó tutajos kivételével — 16-án mind szabadon bocsátották. A kiszabadult tutajosokkal beszéltem, a kik ezeket adják elő: «A szél dühöngött, a miért is Dada közelében kikötöttünk. A parton heverészünk, egyszer csak megszólítottak, hogy segítenénk az uszó hullát kifogni. A parton levő kerülő a faluba ment jelteni, hogy a Tiszán hullá uszik lefelé. A tutajosoknál szokás az, hogy a kifogott hullákat eltemetik. Mi is úgy tettünk; eltemettük a hullát a parton. Kis vártatva megjött a dadai bíró és azt kérdezte, hogy hol van a holtest? Megmutattuk neki mire ő hatvan krajczárt adott nekünk jutalmul. Este aztán kijött a löki szolgabíró sok ural. A szolgabíró megdícsért minket az emberségünkért és negyven krajczárt adott. Másnap reggel aztán elmentünk Dadáról, de már Tiszá-Beónél elfogtak és idehoztak. Mindennap háromszor-négyszer hallgattak ki minket, aztán elvittek Lőkre, onnan elkísértek egyik faluból a másikba. Hogy miért hordoztak minket, annak az okát nem tudjuk. Végezetre ide hoztak vissza és itten megint kihallgattak. Mi azt vallottuk, a mit most elbeszéltünk. Azt nem tudjuk, hogy miért csuktak be minket és azt sem, hogy miért bocsátottak ki. A Solyosi Eszter históriáját nem tudjuk.»

Borszék fürdővendégeinek névjegyzéke.

(Julius 5-től július 12-ig.)

Kanders Károly kereskedő, nejével, M.-Vásárhely. Keresztes István kereskedő, Ditró. Nagy Kálmán vezér-tanító, Kolozsvár. Keresztes Lukács magányzó, Ditró. Schiller Henrik birtokos, Sz.-Sebes. Kis Endre nyomdász tanonc, Kolozsvár. Puskás Emanuel egy. hallgató, Kolozsvár. Goldberger Attela tanító gyerekeivel, Tölgyes. Kedves Alajos min. oszt. tanácsos nejével, Budapest. Gergely Albert tanuló, Kolozsvár. Jónás Michael kereskedő nejével, Gy.-Fehérvár. Lázár János magányzó, Gy.-Szent-Miklós. Dájbukát Emanuel kereskedő, M.-Vásárhely. Kiss Sándor tanár nejével, Kolozsvár. Madaras Margit magányzónő, M.-Vásárhely. Taschek Gyula tanár, Ditró. Tiltscher Ede ügyvéd, Gy.-Szt.-Miklós. Szára Gergely kereskedő családjával, Ditró. Strong Theodor utazó, Bécs. Kis Tamás I. b. o. tanuló, M.-Vásárhely. Simon István magányzó, Szárhegy. Borbély Sándor II. b. o. tanuló, M.-Vásárhely. Guncs József zongoramester nejével, Sz.-Régen. Keresztes Károly m. kir. honvéd őrnagy neje és családjával, Kolozsvár. Botár és Mosonczki fényképészek nejekkel, Torda. Sylvestert Domokos ev. ref. esperes, Vízanka. Dr.

Bochkor Károly egy. tanár, orsz. képviselő családjával, Budapest. Frunkucz Antal kereskedő, Gy.-Szt.-Miklós. Salamon Hermán birtokos családjával, Tövis. Szöllősy István tanár családjával, Kolozsvár. Dr. Cseh Károly orvostudor, Kézdi-Vásárhely. Salamon Aajos adóhiv. ellenőr fiával, Csik-Somlyó. Duducz Zakariásné kereskedőné, Baumann Frigyes kereskedő, Sz.-Sebes. Ifj. Dávid István kereskedő fiával, K.-Vásárhely. Fejér Antal kereskedő, K.-Vásárhely. Fogarassy Kálmán keresk. ügynök, Bécs. Schul Berta kereskedőné gyermekével, Brassó. Dr. Ferenczy Aajos tanár családjával, Hercezeg Alexandre Cantacuzenénő nővérével, Jassy. Virág Istvánné magányzónő, Sz.-Régen. Ferenczy Ignác tanuló, Kolozsvár.

Gazdaság és kertészet.

A tyukok kotlási kedvének felébredése.

Miután valamely tyúk bizonyos számú tojást tojt, felébred benne a kotlási kedv, mi az egyes tyúkfajokban felette különböző időre jelentkezik. Míg ugyanis némelyik 10—20 tojás lerakása után kotlani kezd, a másiknak kétszer annyi is elég.

Itt azon kérdés merül fel, hogy mire vezethető vissza a kotlás megkezdése, mi annak az oka, hogy igen sok tyuknál nincs mindig jelen, s csakis bizonyos számú tojás lerakása után jelentkeznek?

Ezen kérdés eldönthetése végett legelőbb is meg kell állapítani, hogy a tojás, ha szükséges sajátságos inger, mint minden más, bizonyos szabatosan határolt agyrészekből indul-e ki, mely részek ez esetben a nemi ingert reprezentálják. Ugy látszik, hogy minél erősebben fejlődik ki ezen agyrész valamely tyuknál, vagy valamely fajnál, annál tartósabb lesz a tojásra vezető inger, ennek megfelelőleg az ehhez szükséges szervek erősebben fognak kifejlődni és többet bírnak kiállani.

Ha ezen agyrész és eme szervek egyfolytában sokáig igénybe vétetnek, kifáradnak és a tyuk a tojással felhagy, mikor is egy másik a kotlást előidéző agyrészlet a hosszas pihenés után megerősödve fog munkához.

Ezen folyamatokra vihető vissza a tojáshoz és kótláshoz. Ebből magyarázható meg, hogy miért tojik az egyik tyúk, vagy tyúkfaj tovább, mint a másik. Bizonyos agyrészek fejlődésével az ezeknek megfelelő szervek kifejlődése lépést tart, de ezek aztán megint azok, melyek kifáradásuk után nyughatnak követelnek. Ha a tyúk sokáig így tojt, a tojásképző szervek is kifáradnak, kimerülnek, a vértömeg bennük megcsökken, kevésbé tápláló lesz és mind-ezen tünetek a pihenést teszik szükségessé. Főleg az jó itt számításba, hogy valamely tyúkfajnál a tojáshoz és kótláshoz előidező agyrészek mily viszonyban állanak egymáshoz és hogy ennek megfelelőleg a tojáshoz vagy a kótláshoz való hajlam túlnyomó-e?

A közönség köréből.*)

Csik-Szentkirály, 1882 júl. 6-án.

(Végszó Móricz Gyula urnak.)

T. szerkesztő ur!

Móricz ur a „Székelyföld“ olvasó közönsége előtt feltűnően fitogtatott nemes-ségével s más sajtatos fennhajtásaisaival akarja magát ártatlannak feltüntetni. De jó indulata azonnal kitűnik, ha a „Magyar Polgár“ 128-ik számában közlött cikkéből némelyeket a szerkesztő megjegyzésével együtt e téren is szó szerint közlök. Ime, néhány szakasz cikkéből, a mint szóról szóra következik:

„A jélző harangok vészes zúgása, váltakozó dobpergés, esengetyűk disharmonikus hangja, az ezer torokból unisono fölemelkedő „szép liliomszál”, oly lélekemelő hatással van kivált a gyengébb idegzetűekre, hogy hetekig, sőt hónapokig szemek előtt áll és füleikben zúg az ajtatós tömeg buzgalma. Jelentékeny társadalmi összejövetel ez, hol az üzletvilág kereskedés szempontjából jelenik meg, az áhítatosak vallási rajongásból, szem-fületek szájatátni, koldusok könnyűszerrel tőkét szerezni, mások enni-inni gyűlnek össze. Nem csekély azok

*) E rovat alatt megjelent közleményekért felelősséget nem vállal a szerk,

Alaptalan tehát az országházában, székely egyesületben és hirlapok terén hirdetett elnyomordása a népnek; mert ha a szegénynek képzelt napszámos neje és leányai creton köntöst, 5—6 frtos lack-czipőt, bársony tavaszi felsőt, 30—35 frtos divatos téli bundát, nyakukon bársonyszalagot, medallont, karpereczet viselnek: lehetetlen és joggalán őket szegényeknek nevezni. És ha mégis mutatkozik a szegénységnek valami jele, azt nem lehetne egyébként tulajdonítani, mint a szerfelett nagymérvű fényűzés- és munkakerülésnek. A csiki nő nem szívesen vesz részt minden ünnepélyen, hol magát mutatgathatja; de tiltakozik az ellen, hogy törlökbuzát termeljen a férfi, mert e mellett

Ferenczi Károly.

Felelős szerkesztők :
T. Nagy Imre, Dr. Kábdebő Ferencz,
Ifj. Dobay János.
Kiadó tulajdonos :
Szabó Albert.

(Érvényes 1881. évi május 15-től.)

A vastagabb keretbe nyomatott számok az esti 6 órától reggeli 5 óra 59 perczig számított éjjeli időt jelentik.

Arverezni akarók tartoznak a becs-
ár 10⁰/₀-át készpénzben vagy óvadék-

Az árverés foganatosítására határidőül 1882. évi szeptember hó 21-én délelőtt 9 órára Osdola község házához kitűzetik, azzal, hogy ezen alkalommal az ingatlanok, ha becsáron felül ígért nem tétetik, vagy a becsár sem adatik meg, becsáron alól is el fognak adatni.

A kvásárhelyi kir. törvényszék, mint telekkönyvi hatóságnak 1882. évi márczius hó 15-ik napján tartott üléséből.

A kézdivásárhelyi közs. elemi (leány) iskolánál megüresedett tanítói állomásra pályázat hirdettetik. Ezen állomással évi 400 frt rendes fizetés és 100 frt lakbér van összekötve. Az állomás egy évre ideiglenesen töltetik be. Az ének- és zenében jártasoknak előny adatik. Pályázati határidő: **1882. aug. 15.** A folyamodványok t. Kovács István isk. széki elnök urhoz intézendők.

Kézdi-Vásárhelytt, 1882. jul. 16.
Az iskolaszék.

Piaczi árak		Kézdi-Vásárhely július 13.		Csik-Szereda július 12.		Sz. Udvarhely június 2.		Gy.-Sz.-Miklós július 15.	
		frt.	kr.	frt.	kr.	frt.	kr.	frt.	kr.
TECHNOLITER	Buza) tiszta	8	60	9	50	9	80	9	80
	Buza) elegy	7	—	—	—	—	—	7	—
	Rozs) tiszta	6	—	6	25	6	—	6	50
	Rozs) elegy	5	40	5	—	4	80	6	—
	Arpa) tiszta	3	60	5	50	5	50	6	—
	Arpa) elegy	6	—	6	—	—	—	—	—
	Zab	3	40	4	25	3	50	4	—
	Törökbuza	6	—	6	40	6	40	6	75
	Kása) köles	10	—	10	—	—	—	8	50
	Kása) árpa	7	—	—	—	—	—	—	—
Borsó	12	—	—	—	—	—	—	—	
Lencse	6	—	5	50	5	—	6	—	
Fuszulyka	—	—	—	—	—	—	—	—	
Lenmag	—	—	—	—	—	—	—	—	
Kendermag	—	—	—	—	5	—	—	—	
Bükköny	—	—	—	—	3	50	3	50	
Pityóka	2	20	—	—	—	—	—	—	
KALOGERI DARAB	Marhahus	—	40	—	36	—	40	—	40
	Disznóhus	—	44	—	44	—	48	—	48
	Juh-hus	—	24	—	24	—	—	—	30
	Szalona	—	75	—	80	—	72	—	70
	Fagygyu	—	32	—	36	—	36	—	36
	Malacz	1	—	—	—	—	90	—	90
	Lud	—	70	—	—	1	—	1	—
	Récze	—	40	—	—	—	80	—	60
	Bárány) fehér	—	—	—	—	—	—	1	60
	Bárány) fekete	—	—	—	—	3	—	2	20
Egy pár csirke	—	60	—	50	—	—	—	45	
10 tojás	—	0	—	15	—	13	—	13	

Arjegyzék kívánatra ingyen és bérmentve.